

— Отъ рѣката, Хаджи Баба, не може. Тамъ отъ дола подхващамъ вадата.

— Добре казвашъ: и отъ дола може. Като е така, не може ли да прекопашъ малко, та и моята ливада да се пои, зеръ тамъ сме комшии?

— Може, Хаджи Баба, ще го прекопамъ. Петъ — десетъ крачки мѣсто е. Ще прекопамъ.

— Хайде прекопай, па ще пиемъ по едно кафе — каза Хаджи Молла и го отпрати, виждайки, че жената иде съ детето.

Жената го водѣше за ржка, като го бѣ овързала по шията и главата съ шамия. То бѣ 5—6 годишно момченце, облѣчено съ ризка и басмяно елече. Тѣ се изкачиха на кѣошка и застанаха на края.

— Това ли е детето?

— Това е, Хаджи Баба.

— Да ти е живо. Хубаво дете. Я дай го тука.

Жаната приведе детето предъ Хаджи Молла, който извади очилата си и ги турна на очитѣ.

— Я отвори си устата, бе чоджумъ\*)!

Детето зина и Хаджи Молла разгледа внимателно въ устната кухня.

— Добре, невѣсто, че си усѣтила на време. Хайде вървете си дома и наклади голѣмъ огънь. Азъ сега ще дойда.

Жената дигна детето на ржце и го отнесе.

Въ това време селскиятъ кехая Рустемъ Чаушъ се бѣ излегналъ гърбомъ на единъ пѣнъ задъ кѣошка, турналъ боситѣ си нозе една възъ друга, пушеше съ дългата чибучка и, препичайки се на слънцето, махаше съ ржце да се брани отъ мухитѣ, които сега силно хапѣха.

— Ще се развали времето. Тия мухи . . . Дъждъ ще вали — каза като на себе си Рустемъ Чаушъ и погледна къмъ небето.

\*) Детенце.